

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

זבחים-פרת חטאת		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ורבי יהודה?										ז		קית.
כי כתיב הישר אבעיניו הוא דכתיב, אבל בבמה גדולה - אפילו חובות נמי ליקרוב.	אמר לך: [רבי יהודה]									!		קית.
אלא הא כתיב: איש, לאו למימרא, דאיש ישרות הוא דליקרוב, הא חובות לא ליקרוב										ז		קית.
כי כתיב איש - להכשיר את הזר.										!		קית.
זר (ויקרא יז) מוזרק הכהן את הדם על מזבח ה' נפקא										ז		קית.
מהו דתימא ליבעי קדוש בכורות כמעיקרא, קא משמע לן.										!		קית.
חכמים היינו תנא קמא											ז	קית.
קרבו נסכים במדבר איכא בינייהו.	רב פפא:									!		קית.
רבי שמעון אומר וכו'.	אמר מר:										■	קית. <
מ"ט דרבי שמעון?											^	קית.
דכתיב: (יהושע ה) ויעשו בני ישראל את הפסח בגלגל	[רבי שמעון]									!		קית.
פשיטא										ז		קית.
אלא הא קמ"ל, דחובות כעין פסח הוא דקרב, הא לאו כעין פסח לא קרב.										!		קית.
ואידך?										ז		קית.
מיבעי ליה לכדרבי יוחנן	[אידך]									!		קית.
ערל מקבל הזאה.	דא"ר יוחנן משום רבי בנאה:									■	!	קית.
אין בין במה גדולה לבמה קטנה אלא פסח וחובות הקבוע להן זמן.	תני תנא קמיה דרב אדא בר אהבה:										■	קית.
תתרגם מתניתך: בעולת חובה, דאיכא עולת נדבה, דאי חטאת, חטאת נדבה מח איכא?	א"ל: [רב אדא בר אהבה]										■	קית.
ולוקמה במנחת חובה, דהא איכא חביתין											ז	קית.
אין מנחה בבמה.	קא סבר: [רב אדא בר אהבה]									!		קית.
באו לשילה וכו'.											■	קית. <
מנא הני מילי?											^	קית.
כתוב אחד אומר: (שמואל א א) ותביאנהו בית ה' שילה, אלמא בית הוא, וכתוב אחד אומר: (תהילים עח) וישש משכן שילה אהל שכן באדם, אלמא אהל הוא, הא כיצד? לא היתה שם תקרה, אלא אבנים מלמטן ורריעות מלמעלן. והיא היתה מנחה.	רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן:									!		קית.
קדשי קדשים.											■	קית. <
מנא הני מילי?											^	קית.
דאמר קרא: (דברים יב) השמר לך פן תעלה עולותיך בכל מקום אשר תראה, בכל מקום שאתה רואה אי אתה מעלה, אבל אתה אוכל בכל מקום שאתה רואה.	רבי אלעזר א"ר אושעיא:									!		קית.
אימא: בכל מקום שאתה רואה אי אתה מעלה, אבל אתה זוכה בכל מקום אתה רואה										ז		קית.
אמר קרא: (דברים יב) שם תעלה ושם תעשה.	רבי ינאי:									!		קית.
אמר קרא: ולו תאנת שילה, מקום שכל הרואה אותו מתאנה עליו על אכילת קדשים שלו.	רבי אבדימי בר חסא:									!		קית.

disputants- חולקים ◇ central point for summary and review- הנורה < insertion of an earlier segment- קודמת O מעשה-story	statement- מימרא ♣ challenge- קושיא ^ question- שאלה ! תירוץ- answer proof- ראיה
מקרא-key:	

זבחים-פרת חטאת		Talmud Navigator														
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ				
אמר קרא: (בראשית מט) בן פרת יוסף בן פרת עלי עין, עין שלא רצתה לזון וליהנות מדבר שאינו שלה, תזכה ותאכל כמלא עיניה.	רבי אבהו:											!	◇	קייח:		
(דברים לג) ורצון שוכני סנה, עין שלא רצתה ליהנות מדבר שאינו שלו, תזכה ותאכל בין השנואין.	רבי יוסי ברבי חנינא:											!	◇	קייח:		
רואה שאמרו - רואה כולו, ולא המפסיק בינו לבינו.	תנא:											■	◇	קייח:		
אסברא לך, כגון בי כנישתא דמעון.	רבי שמעון בן אליקים לר' אלעזר:											■		קייח:		
רואה שאמרו - לא רואה כולו אלא רואה מקצתו.	רב פפא:											■	◇	קייח:		
עומד ורואה, יושב ואינו רואה, מאי?	בעי רב פפא:											^	◇	קייח:		
עומד על גבי הנחל ורואה, בתוך הנחל ואינו רואה, מאי?	בעי רבי ירמיה:											^	◇	קייח:		
תיקו.												■		קייח:		
בשלישה מקומות שרתה שכניה על ישראל: בשילה, ונוב וגבעון, ובית עולמים, ובכולן לא שרתה אלא בחלק בנימין, שנאמר: (דברים לג) חופף עליו כל היום, כל הפיפות לא יהו אלא בחלקו של בנימין.	כי אתא רב דימי אמר רבי											■	◇	קייח:		
כי אזיל אביי אמרה קמיה דרב יוסף	[אביי]											○		קייח:		
חד ברא הוה ליה לכייליל ולא מיתקן, והכתיב: (תהילים עח) ויטש משכן שילה, וכתיב: (תהילים עח) וימאס באהל יוסף ובשבט אפרים לא בחר.	אמר: [רב יוסף]											♣	◇	קייח:		
מאי קא קשיא ליה? דלמא שכניה בחלק בנימין וסנהדרי גדולה בחלק יוסף, מדמצינו בבית עולמים דשכינה בחלקו של בנימין וסנהדרין בחלק יהודה	רב אדא:											!	◇	קייח:		
הכי השתא, התם מיקרבן נחלות גבי הדדי, הכא מי מקרבן?	אמר ליה: [רב יוסף]											♣		קייח:		
הכא נמי מקרבן												!		קייח:		
רצועה היתה יוצאת מחלקו של יהודה ונכנסת לחלקו של בנימין ובה היה מזבח בנוי, והיה בנימין הצדיק מצטער עליה לבלעה	כדאמר רבי חמא בר' חנינא:											■	!	◇	קייח:	
ה"נ רצועה היתה יוצאת מחלקו של יוסף לחלקו של בנימין, והיינו דכתיב: (יהושע טז) תאנת שילה.												!		קייח:		
כתנאי:												■		קייח:		
חופף עליו - זה מקדש ראשון, כל היום - זה מקדש שני, ובין כתיפו שכן - אלו ימות המשיח	[ת"ק]											♣	■	◇	קייח:	
חופף עליו - זה העולם הזה, כל היום - אלו ימות המשיח, ובין כתיפו שכן - זה העולם הבא.	רבי:											♣	■	◇	קייח:	
ימי אהל מועד שבמדבר - ארבעים שנה חסר אחת, ימי אהל מועד שבגלגל - ארבע עשרה, ז' שכבשו וז' שחלקו, ימי אהל מועד שבנוב וגבעון - חמשים ושבע, נשתירו לשילה ג' מאות ושבעים חסר אחת.	ת"ר:												■	◇	קייח:	
ימי אהל מועד שבמדבר ארבעים חסר אחת.													■	◇	קייח:	
מגלן?													^		קייח:	
שנה ראשונה עשה משה את המשכן, שניה - הוקם המשכן ושלה משה מרגלים.	דאמר מר:												■	!	◇	קייח:
שבגלגל ארבע עשרה, שבע שכבשו ושבע שחלקו.													■	◇	קייח:	
מגלן?													^		קייח:	
דקאמר כלב: (יהושע יד) בן ארבעים שנה אנכי בשלוח משה עבד ה' אותי מקדש ברנע לרגל את הארץ ואשיב אותה דבר כאשר עם לבבי, וכתיב: ועתה הנה אנכי היום בן חמש ושמונים שנה, כי עבריה לירדן בר כמה הויל' בר שבעין ותמני, וקאמר: בן חמש ושמונים שנה, הרי שבע שכבשו.													!	◇	קייח:	
ושבע שחלקו מגלן?													^	◇	קייח:	
איבעית אימא: מדשבע שכבשו, שבע נמי שחלקו													!	◇	קייח:	
ואיבעית אימא: מדלא משכחת לה (יחזקאל מ) בארבע עשרה שנה אחר אשר הוכתה העיר.													!	◇	קייח:	

disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	statement-מימרא ■ ; קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראייה- proof
מקרא-key:	

זבחים-פרת חטאת		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב		
אהל מועד שבנוב וגבעון חמשים ושבע.												■	◇	<	קית:
מנ"ל?												^			קית:
דכתיב: (שמואל א ד) ויהי כהזכירו את ארון האלהים יכו												!	◇		קית:
כשמת עלי הכהן חרבה שילה ובאו לנוב, כשמת שמואל הרמתי חרבה נוב ובאו לגבעון, וכתיב: (שמואל א ז) ויהי מיום שבת הארון בקרית יערים וירבו הימים ויהיו עשרים שנה וינהו כל בית ישראל אחרי ה' הני עשרים שנה, עשר שנה שמלך שמואל בעצמו, ושנה שמלך שמואל ושאוול, ושתיים שמלך שאול, ושבע דוד, דכתיב: (מלכים א ב) והימים אשר מלך דוד על ישראל מ' שנה בחברון מלך ז' שנים וגו'. ובשלמה כתיב (דברי הימים ב ג) ויחל לבנותו בשנת ארבע למלכותו, נשתירו לשילה שלש מאות ושבעים חסר אחת.	ותנא:											■	!	◇	קית:
												■		◇	קית: